

Slovo otce biskupa Vojtěcha Cikrleho k roku rodin - III.

Milí přátelé,

jak jsem slíbil, naše třetí zastavení v Roce rodiny je časově orientováno ke svátku svaté Ludmily. Ne náhodou. Tentokrát bude toto zamyšlení patřit těm nejstarším v rodině, tedy babičkám a dědečkům, kterým dnešní slovník přidělil slovo „senioři“.

Jejich věk, životní zkušenosti i postavení v rodině mají pro životy jejich nejbližších i celé společnosti velký význam.

Když mluvíme o rodině se zřetelem na život seniorů, často slyšíme nářky té nejstarší generace, že jim v dnešní společnosti chybějí vzory pro napodobování.

Něco podobného jistě prožívala i naše světice svatá Ludmila. Přesto právě ve věku, kdy už nemohla uplatňovat svou vladařskou nebo rodičovskou moc, dokázala do výchovy svého vnuka Václava vtělit všechnu svou moudrost, víru, zbožnost i předpoklady pro pochopení doby.

Také role babiček a dědečků dneška – a nemyslím jen ty skutečné, kteří vychovali děti, myslím všechny, kteří plně prožili svůj život – jsou pro nás nenahraditelné. Nabízejí možnost přiblížit se ke Kristu věrností života v bolesti, osamocení, nejistotě a v modlitbách provázet všechny, které každý nosí ve svém srdci, bez nároku na jejich ocenění či vděčnost. Tím nám mohou prarodiče sloužit jako vzor, který máme jednou přijmout za svůj.

Není však jednoduché přijmout pocit zbytečnosti a beznaděje, který často přichází se ztrátou místa nebo s ukončením zaměstnání, není samozřejmě hned najít nový vztah vůči dospělým a osamostatňujícím se dětem, není snadné vyrovnat se s postupným ubýváním fyzických i psychických sil. K tomu všemu však lze nalézt sílu v životě z víry a v životě uprostřed společenství církve. Správně prožívaný život člověka odevzdanému do rukou láskyplného Boha nedovolí, abychom ztratili zájem o život kolem nás. I v tomto věku lze zahlédnout příležitost jak se uplatnit, jak nabídnout čas a pozornost každému, kdo potřebuje.

Sled svátků svaté Ludmily a Václava ukazuje, jak může být plodné, když se čas a porozumění věnuje vlastním vnoučatům nebo těm, k nimž takový vztah budujeme. Senioři jsou nezastupitelní také jako zprostředkovatelé zkušenosti dítěte s Boží bezvýhradnou láskou. Rodičovská láska je aktivní, starající se, vychovávající i usměrňující. Prarodičovská láska je naslouchající, přijímající, skromná. Senior není již tak závislý na společenském ohodnocení, dívá se na věci s větším odstupem. Svého poslání se senior zhostí tím lépe, čím výrazněji je jeho život protkáan modlitbou. Modlitba dává sílu k odpuštění i k neustálému obnovování životního optimismu. Modlitba dává sílu k překonávání úskalí i osamocení v osobním životě.

Kardinál Tomášek řekl, že stárnout znamená zrát k věčnému mládí v Bohu. V žalmu 92 se zpívá: „Spravedlivý roste jako palma, rozrůstá se jako libanonský cedr. Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!“ (Ž 92 ,13 -16).

Přeji nám všem, abychom nikdy nepřestali s vděčností přijímat naše prarodiče a s láskou a úctou jim prokazovat vděčnost za vše, čím provázeli a provázejí naše životní cesty.

Všem, dnes zvláště seniorům, ze srdce žehná

Váš biskup Vojtěch